

Halotti ének

Dallam: *Evangélikus énekeskönyv* 504. sz. ének

Közli: *H. Hubert Gabriella*

Krisztus az én életem,
Halál nyereségem,
Neki adom magamat,
Örömmel megyek el.

Szívem és gondolatim
Elmúlnak, mint egy láng,
Amely ide s tova ing,
Mikor elaluszik.

Örömmel megyek én el
A Krisztus Jézushoz,
Hogy örökké ott éljek,
S jussak szent Atyjához.

Mint bojtortján ruhához,
Hozzád ragaszkodjam,
Veled éljek örökké
Örök dicsőségben.

Mostan immár meggyőztem
Minden ellenséget,
M megbékéltem az Isten,
Nyújtott könnyebbséget.

Csendesen, gyöngén, szépen,
Mint szép muzsikákban,
Elaluszom az Úrban,
A Jézus Krisztusban.

Erőm, Jézus, ha elfogy,
És a lélek elhagy,
Mikor már nem szólhatnék,
Fohászkodásom vedd.

És örökké mennyekben
Dicséretet mondok,
Nálad lakom örökké,
Fényes dicsőségben.

A Fil 1,21 – „*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség*” – teológiájára épülő halotti ének. Először a 17. század végi *Zöngedező mennyei kar* című evangélikus énekeskönyvben jelent meg. A Christus, der ist mein Leben kezdetű 17. század eleji, ismeretlen szerzőtől származó német ének fordítása. (Michael Fischer teológiai elemzését lásd: *Liederkunde zum Evangelischen Gesangbuch*. 9. köt. Szerk. Gerhard Hahn – Jürgen Henkys. Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen, 2004. 57–62. o.)

A 17. századi fordító egyszerű költőiséggel ültette át magyarra a verses hitvallást és fohászkodást. (A dallam miatt a szótagszámot megőrizte, a rímkényszert azonban elengedte.) A szív és a gondolat, mint a kialvó láng: utoljára még meglibben (antik és reneszánsz motívum). Az Istenbe kapaszkodó lélek: ruhába akaszzkodó bojtortján (Katharina von Sachsen hercegnőnek – 1487–1561 – tulajdonított hasonlat). A meghalás az elalvás metaforájával és a zenei hasonlat (altatódal) gyengédségével vezet el Jézus Krisztushoz. A halál nem valaminek a vége, hanem átmenet az új életbe. Énekeskönyvünkben később készült fordítás szerepel.